

SCHOOLPLEIN

Nico Dijkshoorn

Ooit heb ik gevochten. Nou ja, een soort van. Vlak voor een school. Ik weet nog precies hoe het ging. Ik werd 's ochtends wakker, ik trok mijn broek, mijn T-shirt en mijn schoenen aan en tijdens het knopen van mijn veters wist ik: vanmiddag lig ik op het schoolplein. Maakt me niet uit waarom, maakt me niet uit hoe, ik zal eindelijk vechten.

Het werd eens tijd. Te vaak was ik een van de jongens geweest die zwijgend had toegekeken. Vechtpartijen op het schoolplein leken uit het niets te ontstaan. Opeens lagen er twee klasgenoten op straat. Er werd nooit geslagen of gestompt. Als twee parende hagedissen lagen ze doodstil op het schoolplein en wij keken tot de bel ging en iedereen weer naar binnen moest.

Ik wist ook precies met wie ik zou gaan vechten. Met een jongen. Ik zou met Teun Kaboelen vechten. Net als ik was hij geen drukke prater. Als een van onze klasgenoten dertig jaar later de klassenfoto bekeek, dan zouden Teun en ik als geesten tussen alle populaire koppen hangen. Niemand kende ons.

's Middags liep ik op Teun af en zei: Hé, vuile piel.' Hij reageerde niet. Ik zei het nog eens, maar nu gaf ik hem ook een duw. 'Hé, vuile piel.' Ik deed opeens mijn armen om hem heen en tilde hem op. Dat zag er vreemd uit, omdat Teun een boterham in zijn hand had.

Er was nu geen weg meer terug. Ik zei: 'Met je mondje, ja, met je mondje jongen, wat heb je daar op te zeggen? Verdedig je!' Nog steeds zei Teun geen woord en probeerde hij met zijn rechterarm het brood in zijn mond te proppen.

Ik keek naar mijn klasgenoten op het schoolplein. Ze keken naar ons. Ik zag hun verbazing. Dit leek niet op een gevecht. Ik moest nog maar eens iets schreeuwen, om de boel duidelijk te maken. Ik riep: 'Nog één keer jongen, nog één keer heb ik je gezegd, maar nu is het genoeg geweest.'

Een korte ruk en we vielen samen om. Daar lagen we. Iedereen op het schoolplein kwam om ons heen staan. Dit begrepen ze. Ik had mijn arm om Teun zijn hals. We keken elkaar aan. Dit was het dus. Nu hoorden we erbij. Niemand zei iets. De bel ging, we lieten elkaar los en we liepen samen met al onze klasgenoten naar binnen.

Er was iets veranderd, dat voelde ik, maar ik wist niet wat.

Deze column werd speciaal geschreven voor de wedstrijd *Woord in actie* en mag niet voor andere doeleinden gebruikt worden zonder de expliciete toestemming van de auteur.

